

TEKST	TEKST 1	TEKST 2	TEKST 3	TEKST 4
SCHRIJFSTIJL	1) Bombastisch gebruik van adjectieven --> Volle vaart, eindeloos levenpad, blond haar ...	1) Adjectieven worden louter functioneel gebruikt --> dodelijk gewond, achterlijk kind, onbekende vader = WERKELIJKHEID	1) Adjectieven worden gebruikt om zijn 'momentopname' van de nieuwe maand mei te BESCHRIJVEN	1) Zéér verhalend, alles wordt beschreven zoals het is, weinig adjectieven in dit fragment. Zéér objectief.
THEMATIEK	1) Het onbereikbare: engelen, Rika (liefde), de dood, eenzaamheid (hij heeft geen blij glimlachje meer opgezet sinds dat hij Rika niet meer heeft gezien) → Tijdens Engels hadden we geleerd dat romantiek een reactie was op de IR: trein = technologie: snel; de wereld gaat te snel?	1) Miserie, armoede (kindje moet bedelen, niet in dit fragment), vader wordt opgelost voor 5 jaar = miserie. Het is een arm gezinnetje. 2) Focus op lelijke: ellende, ziekte, afwijkingen, pervers 3) Determinisme: verklaren: omdat het kind lelijk is (misvormd) is zijn leven slecht geworden	1) De werkelijkheid als onderwerp, hij beschrijft zéér duidelijk wat hij ziet, maar doet dit via zijn eigen interpretatie. Hij beschrijft, maar niet op een objectieve manier. --> Gevoelens staan hier niet centraal!	1) Miserie: de meisjes vluchtten, angst. Het blijft wel bij beschrijven, de situatie op dat moment wordt OBJECTIEF beschreven (géén impressionisme), het wordt niet verklaard (dus niet zoals bij de Biezenstekker, de jongen is misvormd dus leert hij schooien).
VERTELPERSPECTIEF	1) Vertellende ik, dit maakt de tekst extra persoonlijk. We beleven het verhaal vanuit de persoonlijke ervaring van de schrijver mét aandacht voor gevoelens	1) Auctoriële hij, dit drukt de onpartijdigheid van de schrijver uit. Dit vertelperspectief weet alles. Het is een 'God' boven het verhaal.	1) Vertellende hij, de hij-personage vertelt wat hij ziet (werkelijkheid als onderwerp! Daarom niet ik) maar door een persoonlijke bril, daarom niet de auctoriële hij	1) Auctoriële hij, dit is opnieuw een 'God' boven het verhaal. We beleven het verhaal niet vanuit één standpunt maar krijgen informatie over ALLES = objectief!
STIJLFIGUREN	1) Hyperbool: vergelijkt mooi blond haar met engelen (= overdrijving)	1) De wereld wordt beschreven zoals ze is, géén bombastisch taalgebruik 2) Dialect: werkelijkheid	1) Neologismen gebruikt: beddingzand, spreekge... 2) Synesthesie: gehoor + gezicht samengemengd 3) Personificatie: menselijke eigenschappen geven! 4) Onomatopieën: accenten	1) De wereld zoals ze is wordt weergegeven, gewoon pure werkelijkheid, niks anders.
BESLUIT	ROMANTIEK	NATURALISME	IMPRESSIONISME	REALISME

TEKST 1: Auteur: Piet Paaltjens – Aan Rika:

Slechts éénmaal heb ik u gezien. Gij waart gezeten in een sneltrein, die de trein waar ik mee reed, passeerde in volle vaart. De kennismaking kon niet korter zijn.

En toch, zij duurde lang genoeg om mij, het eindloos levenspad met een fletse lach. Te doen vervolgen. Ach! Geen enkel blij glimlachje liet ik meer, sinds ik u zag.

Waarom hebt gij van dat blonde haar, Daar de engelen aan te kennen zijn? En dan, Waarom blauwe ogen, wonderdiep en klaar? (...)

En waarom mij dan zo voorbijgesneld, En niet, als 't weerlicht, 't rijtuig opgerukt, En on mijn hals uw armen vastgekneld, En op mijn mond uw lippen vastgedrukt

Gij vreesdet mogelijk voor een spoorwegramp? Maar, Rika, wat kon zaalger voor mij zijn, Dan, onder hels geratel en gestamp, Met u verplet te worden onder één trein?

TEKST 3: Auteur: Herman Gorter – Mei:

Maar uit den vijver vluchtte een beekje heen, Water louter juweelig licht, een steen, Een marm'ren kei in 't beddingzand, laat kwik, Los, zilver, dat fijn schittring geeft waar dik, Riviergras is gewassen. Zwaar geblaard. Staan jonge planten in de oevers, Het zijn de luistraars naar het zacht geschal. Dat 't water maakt. Het springt met zwarten val. En praat en babbelt lager in de schaûw. Klimop en varens luisteren, maar nauw. De hoge boomen, die zijn altijd vol. Van zonschijn en van wind en 's avonds dol. Van spreekwetter. (...) De klanken schudden in de lucht zo rijp als jonge kersen.

TEKST 2: Auteur: Cyriel Buysse – De Biezenstekker :

Ditmaal, en hoewel Rosten Tsjeef niet dodelijk gewond was, werd Cloet tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld. (...) Toen hij terug thuis was vond hij een onbekend, vijfjarig knaapje aan de avondtafel zitten: het kind dat zij, vier maanden na zijn misdaad, op de wereld had gebracht. (...) Hij pakte een papschotel van de tafel en ging ermee voor de haard zitten en begon uitgehongerd te eten. (...) Toen zijn vrouw, bevend, na een halfuur bij hem kwam, om, zoals vroeger zijn rustplaats te delen, vloog hij plotseling overeind en gooide met haar een enkel woord weet buiten: -hieruit, nondenzju! (...) Eensklaps sloeg zij (vrouw van Cloet) heftig met de vuist op tafel: -Wilde verdome ophauen van azue in de pap te zieveren! (...) zij noemden hem (...) Op tweejarige leeftijd wist men nog altijd niet of het alleen zou kunnen lopen. 't Was wel, in uiterlijk opzicht, 't verworpingetje van de natuur, het kind der zonde (...) zij noemden hem de 'biezenstekker', dat wil zeggen het arme, misvormde en achterlijke kind van een onbekende vader. (...) Hij leerde schooien;

TEKST 4: Auteur: Stijn Streuvels – De Vlaschaard:

Wat ging er gebeuren? Al 't belang van heel de wereld scheen hier ter plaatse samengetrokken – de vogels onbekommerd aan 't kwelen in 't bosje en de landlieden die elders aan 't werk waren, bleven er vreemd aan – 't was alsof ze tot dezelfde wereld niet behoorden. (...) Maar die angst zelf hield het meisje bevangen, stikte de schreeuw in haar keel. De benen daverden onder haar lijf, de vingers hielden krampachtig de handvolle vlas omgrepen. (...) Zij sprongen toe; de meisjes vluchtten met opgestoken handen en riepen om hulp.